

[Axel Kristensen.]

hermed lavede man restriktioner imod lønstigninger for arbejderne, og så måtte man også gøre det for andre, må man dog ved bedømmelsen af det, når man tager alle disse forskellige faktorer ind i ét billede og prøver på samtidig at løse problemerne, også se en smule på, hvem der indtil nu har haft væsentlige reallønsstigninger og realindkomststigninger, og hvem der ikke har haft det. Det økonomiske råd har givet os de oplysninger, at landbruget praktisk talt ingen realindkomststigning har haft, hvor alle andre har haft det. Er det så en velafbalanceret betragtning, at alle ikke må stige i løn eller indtægt? Det kan man da vist ikke sige.

Dernæst er det da vist også ganske givet, at man ikke siger, at lønmodtagerne ikke skal stige i løn. Det siger man netop ikke. Det, der skal udbetales første år, vil med dyrtidstillæg og de 69 mill. kr. med meget forsigtig beregning give en forøget lønudbetaling på omkring 900 mill. kr., og når det så samtidig er fastslået, at disse lønmodtagere i det sidste år ikke alene har fået dækning for prisstigningerne gennem lønglidning, men faktisk har fået en reallønsstigning, så er det dyrtidstillæg, man nu giver dem, altså ikke en dækning for prisstigninger, der har været i det forløbne år, for denne dækning er ydet af lønglidningen på forhånd. Derfor er disse 800-900 mill. kr. en reel forhøjelse af levedoden i øjeblikket. Det er altså ikke rigtigt, at de slet ingenting skal have, og man kan ikke samtidig gøre forsøg på at opstille den absolutte begrænsning, at andre ikke må have større avance, end de har i dag. De samme lønmodtagere skal også have dyrtidstillæg i den tid, der kommer, for de prisstigninger, som måtte komme. De skal også have lønstigning til næste år. Jeg under dem det fuldt ud, det er da ikke det, det drejer sig om, men andre må ikke få avancestigning i den tid, og de må ikke engang få dækning, hvis lønmarkedet er således, at man ikke kan undgå at give højere lønninger, hvis man vil beholde sin beskæftigelse. Man kan ikke komme og sige, at dette er velafbalanceret, og at det alene er restriktioner mod arbejderne, man vil. Dette er ikke rigtigt.

Den højtærede arbejdsminister hr. Bundvad sagde, at vi ikke havde givet nogen besked om vor stilling til lovforslaget om

kollektive overenskomster. Må jeg nu for det første sige, at jeg med vilje har søgt at undgå at tale om hele dette princip, at vi nu fastsætter lønninger her i tinget. Hvis vi skal det, så kan det være, at vi kommer endnu længere fra hinanden, end vi er. Jeg har undladt at tage disse spørgsmål op netop for at holde mulighederne åbne for at nå et resultat. Vi har ikke taget afstand fra dette forslag, men vi har sagt, at dette forslag og forslaget til lov om udbyttebegrænsning ikke løser den opgave, der er stillet, nemlig at sikre, at inflationen standser.

Jeg sagde også i formiddags — og det vil jeg også meget gerne have, at statsministeren hører — jeg sagde udtrykkeligt, at vi fra vort parti var villige til at tage et medansvar for dette, men man kunne ikke stille os over for et diktat, der sagde, at vi skulle tage medansvar uden indfyldelse på, hvad der skete.

Hvis det er således, at regeringspartierne vil gennemføre dette uændret alene, vel, så må de det, men så kan man ikke sige, at vi ikke vil tage et medansvar. Jeg har udtrykkeligt sagt, at vi var villige til at tage et medansvar. Jeg henviste til, at da man lavede forliget sidste sommer, tog vi også medansvaret for ting, vi på forhånd måtte sige endog var forkerte. Det måtte vi, fordi vi er et mindretal. Vi kan ikke bestemme, hvordan det hele skal være. Vi accepterede f. eks., at omsætningsafgiften skulle indgå i det pristal, vi nu har, og den har medvirket til de 2 portioner dyrtidstillæg, der blev givet. Det var mod vor overbevisning om, hvad der var rigtigt, men vi kunne ikke undgå det, hvis vi ville have et forlig, og vi ønskede en skattereform, der fremmede opsparringen ved i højere grad at lade forbruget betale skatterne i stedet for indtægten for derved at fremme kapitaldannelsen, som er for lille i Danmark, og som nødvendigvis må stige. Vi viste dér, at vi var villige til at tage medansvar også for ting, vi ikke var særlig glade for.

Dette henviste jeg til i formiddags, og dermed mente jeg netop at sige, at hvis der var mulighed for en realitetsforhandling, ville vi kunne gå med til ting, vi i og for sig ikke var glade for, men vi kunne selvfølgelig ikke tage medansvar for regeringens lovforslag, som de foreligger, fordi de ikke giver den løsning, som skal til. Når